

СВѢТЛИНИЦЪ

33603

Год. I.

Излиза периодично

1935 г.

броя 1 лв.

Брой 3.

ДВА ЖИЗНЕНИ ВЪПРОСА

„Живота на човѣка не се състои въ изобилието на имота му“.

Ев. Лука 12, 15.

„..... за да не живѣятъ вече живитѣ за себе си, но за тогова, който за тѣхъ е умрѣлъ и възкрѣсналъ.“ 2 Кор. 5, 15.

Два въпроса заставатъ предъ насъ, когато четемъ горнитѣ стихове:

Отъ какво живѣешъ?

Защо живѣешъ?

Съ право можемъ да наречемъ тия два въпроса жизненни, защото отговорътъ, който ще имъ дадемъ ще има решающе значение за строежа и смисълътъ на живота ни. Мнозина мислятъ, че могатъ да живѣятъ отъ имота си. Тая заблуда не имъ дава миръ день и нощъ. Жаждата за злато се е превърнала въ камшикъ, който ги тласка напредъ. Мнозина успѣватъ да забогатѣятъ. Е добре! Тѣ станали ли сж по-щастливи, по-доволни, по-радостни, по-свободни? Не! и хиляди пжти не!

Други мислятъ, че могатъ да живѣятъ отъ земни наслаждения. Наслада! е тѣхниятъ лозунгъ. Тѣ се люшкатъ отъ наслаждение къмъ наслаждение и това е цѣлятъ имъ животъ. Карай! пусни му края! Разбери нѣщо отъ живота! това сж глупавитѣ възклицания на стари и млади любители на наслаждения. Последствията, обаче, не закъсняватъ. Нитче, единъ отъ тѣхъ, вади следното заключение отъ такъвъ животъ.

„Какво ми остава, единъ строшенъ грѣбнакъ, сломени орѣфани крила; едно сърдце, уморено и нахално.“

Явно е, че източника на живота лежи

другаде. Животъ истински човѣшки, осмисленъ животъ трѣбва да се търси въ духовното, въ дълбината на човѣшкото битие. Тоя животъ ние можемъ да получимъ само отъ Бога и Неговото Слово, което дава, запазва и осъвършенствува живота.

Но, защо живѣешъ? е втория въпросъ. Да, наистина, защо е всичкиятъ непосиленъ трудъ, желаня, воля, страдания и радости? Мнозина живѣятъ за здѣлнитѣ си, за фамилията си, за обществото; и тѣ не сж най-лошитѣ хора. Мнозина живѣятъ за себе си. Собствената имъ личностъ е цѣль и съдържание на живота имъ. Да иматъ всичко за себе си, да се грижатъ за себе си; въ всичко да поставятъ себе си на преденъ планъ—това е тѣхниятъ стремежъ и старание день и нощъ. Колко малки сж такива отчаяни егоисти, които мислятъ, че сж центъръ на свѣта, около който трѣбва да се движатъ слънцето и звездитѣ. Жалъкъ живота, който търси тукъ своята крайна цѣль. Единственната истинска и вѣрна цѣль на живота е да живѣешъ за Бога. Който живѣе за Бога, живѣе за ближниятъ, за вѣчността, за истината, чистотата и правдата.

Драги читателю! Замисли се сериозно върху тия два жизнени и за тебъ въпроси.

Голѣмата суша.

Шведскиятъ естественикъ Амандусъ Джонсонъ въ своята книга „Въ маримбовата страна — португалска северна Африка“ разказва следното:

„Имахъ случая да чуя проповѣдта на единъ негъръ проповѣдникъ, която бѣше за мене цѣло преживѣване. Проповѣдта бѣше горе долу следната: „Преди много години настѣпила голѣма суша въ страната. Отдавна билъ миналъ периода на сушата, но все пакъ нѣмало дъждъ и изглеждало, че никога не ще вали. Режитъ и изворитъ пресъхнали и въ цѣлата страна нѣмало капка вода. Животнитъ страдали страшно отъ това безводие и затова били свикани на конгресъ за да обсъждатъ положението. Лъвътъ билъ избранъ за председателъ понеже минавалъ за най-силниятъ и умниятъ между тѣхъ. Конгресътъ заседавалъ дълго, станали обширни разисквания, но разрешение на проблемата не било намѣрено. Най-сетне една костенурка дигнала главичката си и казала: „Азъ знамъ кжде има вода“. Лъвътъ тогава извикалъ: „Кой ти даде думата да говоришъ? Когато искаме съветъ отъ тебъ, ще ти съобщимъ. Млъкни! това е заседание отъ силни животни върху важни работи, а не е заседание въ жабешка локва!“ Костенурката надигнала глава и казала: „Но азъ знамъ кжде има вода и сега отивамъ да се напия.“

Само едно зайче тръгнало следъ нея къмъ изворчето, което костенурката познавала, защото живѣела тамъ наблизо. Другитъ животни продължили разискван ята докато най-сетне измръзли отъ жажда. „Азъ съмъ костенурка“ извикалъ черниятъ проповѣдникъ. „Азъ знамъ кжде има жива вода и често съмъ ви го казвалъ, но вашитъ главатарии жреци винаги сж се опитвали да ме смажатъ. Но азъ пакъ ви казвамъ: „Азъ наистина знамъ кжде може да се намѣри прѣсна, чиста вода, вода на животъ, която може да направи всички щастливи. Ако пиемъ отъ нея, тя ще ни направи нови хора. Тая вода е Исусъ Христосъ!“

„Трѣбва да призная“ пише естественикътъ „трѣва бѣше най-силната проповѣдъ, която нѣкога съмъ чувалъ.“

Опорна точка.

Следната случка е станала въ Кримъ. Грамадни скали, които били надвесени надъ една желѣзопътна линия се поупали и застрашавали движението. Инженеритъ пресмѣтнали, че да се разбиятъ тия грамадни маси ще сж необходими най-малко 16,000 рубли. Понеже сумата била много голѣма, друга една комисия се заела и предложила да свърши работата за 8,000 рубли. Точно се гласѣли да възложатъ работата, когато единъ простъ работникъ казалъ: „Оставете ме да спечеля и азъ нѣщо. Ще свърша работата за единъ день и за 25 рубли, ако ми дадете и 5 килограма динамитъ.“ Очудване и смѣхъ. „Глупостъ“, казали инженеритъ. „Вие може най-сетне да ме опитате, ако утре вечеръ скалитъ не лежатъ въ долината недеите ми плаща.“ Речено, свършено. На другиятъ день, ръководителитъ на предприятието видѣли че работника не почналъ да работи горе, кждето били пукнатинитъ въ скалата а горе долу на половината отъ височината, кждето имало малкъ издатъкъ отъ по-твърдъ камъкъ. Тукъ той почналъ да пробива дупки несмушаванъ отъ смѣха на господа специалиститъ. Напълнилъ дупкитъ съ динамитъ и когато гърмежитъ проехтѣли малкиятъ издатъкъ въ скалата билъ разрушенъ. Огромната скала страшно запръщѣла и планината съ грохотъ се свлѣкла. Работника забелязалъ, че опората на скалитъ билъ именно разрушениятъ издатъкъ. Подобна опора има и благоденствието и структурата на народа. Това е вѣрата му въ живия Богъ.

Разбийте тая опора и всичко ще рухне въ безподобенъ хаосъ.

Кжде е опората на твоя животъ драги читателю!?

„Не се безпокойте за живота си . . . . Не е ли животътъ повече отъ храната, и тѣлото отъ облеклото“.